Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 487 van 23 september 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat S. DEVRIENDT**
Frankrijklei 5/401
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 september 2026 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 september 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "*RvV-wet*").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat S. DEVRIENDT verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 april 2019 dient verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 29 maart 2021 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 265 729 van 17 december 2021 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 1 augustus 2022 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 24 augustus 2022 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Bij arrest met nr. 284 518 van 9 februari 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.3. Op 24 augustus 2022 wordt tevens aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 284 517 van 9 februari 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.4. Op 7 december 2023 wordt aan verzoeker nogmaals bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd.

1.5. Verzoeker verzoekt op 3 mei 2024 om internationale bescherming. Op 18 december 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 23 juni 2026 wordt aan verzoeker andermaal bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor acht jaar opgelegd.

1.7. Op 7 september 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan verzoeker op 9 september 2026 ter kennis wordt gebracht.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is gericht tegen een verwijderingsbesluit. Overeenkomstig artikel 2.28, § 1, eerste lid, 3°, van de RvV-wet is dit een grond voor behandeling in de urgente procedure.

2.2. Nu blijkt dat verzoeker wordt vastgehouden, is hij overeenkomstig artikel 2.22, § 3, 2°, van de RvV-wet vrijgesteld van het rolrecht en van de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"*De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen.*"

De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"*De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.*"

De Raad is bijgevolg niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep in de mate dat dit gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De tijdigheid van het beroep

Verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid wegens laattijdigheid.

Artikel 2.15, § 3, van de RvV-wet bepaalt het volgende betreffende de termijnen voor het indienen van het beroep indien dit gericht is tegen een verwijderingsbesluit (bijlage 13*septies*):

"*§ 3. In afwijking van paragraaf 2, wordt het verzoekschrift ingediend binnen de vijf dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht:*
1° indien het een beroep betreft tegen:
a) een beslissing tot terugdrijving, of een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit, of een verwijderingsbesluit, indien aan de betrokkene reeds eerder een terugkeerbesluit of een beslissing tot terugdrijving werd betekend; of
(…)".

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing een verwijderingsbesluit is.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat aan verzoeker op 30 juni 2026 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) werd ter kennis gebracht (administratief dossier, stuk 185).

In toepassing van artikel 2.15, § 3, 1°, a), van de RvV-wet bedraagt de beroepstermijn *in casu* dus vijf dagen.

De bestreden beslissing werd aan verzoeker op 9 september 2026 ter kennis gebracht. Met toepassing van artikel 2.5 van de RvV-wet was de eerste dag van de beroepstermijn 10 september 2026 en eindigde deze op maandag 14 september 2026. Het beroep, ingediend op donderdag 17 september 2026, is bijgevolg laattijdig.

In zijn verzoekschrift werpt verzoeker in hoofdorde op dat zijn raadsman pas op 14 september 2026 de volledige, integrale tekst van de bestreden beslissing ontving. Hij licht toe dat in de op 9 september 2026 aan zijn raadsman overgemaakte kennisgeving precies de bladzijde met het beschikkend gedeelte van de bestreden beslissing ontbrak. Zijn raadsman zou dit hebben ontdekt en op 13 september 2026 om 19.44 uur bij e-mail hebben verzocht om toezending van de volledige beslissing, waarop de griffie van de gevangenis van Beveren de volledige beslissing op 14 september 2026 om 09.51 uur aan zijn raadsman overmaakte.

Met dit betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing ook aan hemzelf onvolledig werd ter kennis gebracht en dat omwille daarvan de beroepstermijn niet zou zijn ingegaan op de dag dat hij zelf kennis kreeg van de bestreden beslissing, met name op 9 september 2026. De omstandigheid dat de bijkomende kennisgeving aan zijn advocaat onvolledig was, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien toont verzoeker niet aan dat zijn raadsman, die op 9 september 2026 kennis had gekregen van een onvolledige versie van de bestreden beslissing, niet eerder dan op 13 september 2026 de griffie van de gevangenis ervan op de hoogte kon stellen dat de kennisgeving onvolledig was. Dat zijn raadsman op woensdag 9 september 2026 kennis had van een onvolledige versie van de bestreden beslissing, doch dit pas liet weten op zaterdag 13 september 2026 getuigt allerminst van de nodige diligentie die van een advocaat in het kader van een urgente procedure mag worden verwacht en kan in hoofde van verzoeker geen overmacht uitmaken. Aldus kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij tracht voor te houden dat de beroepstermijn niet zou zijn ingegaan op 9 september 2026, de dag dat de bestreden beslissing hem via de gevangenisdirecteur werd ter kennis gebracht.

Ondergeschikt richt verzoeker tot de Raad een verzoek tot het stellen van de volgende prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof:
"*Schendt artikel 2.15, § 3, 1°, a) van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat de termijn om een urgent beroep in te stellen tegen een verwijderingsbesluit op vijf dagen bepaalt wanneer aan de betrokkene voordien reeds een terugkeerbesluit werd betekend, de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 6 en 13 EVRM, in voorkomend geval gelezen in samenhang met de artikelen 3 en 8 EVRM, in zoverre deze bepaling aan een vastgehouden vreemdeling, die de taal van de rechtspleging niet machtig is, een termijn van slechts vijf dagen oplegt om een met redenen omkleed rechtsmiddel in te stellen, zonder dat de wetgever daarbij voorziet:*
1° in enige verplichting voor de overheid om die vreemdeling binnen die termijn daadwerkelijk en tijdig bijstand van een advocaat gespecialiseerd in het vreemdelingenrecht te verzekeren – bijvoorbeeld via een permanentiesysteem dat wordt geactiveerd bij de kennisgeving zelf – met inbegrip van de tijdige aanstelling van een pro-deo-advocaat en de tijdige goedkeuring van het daartoe vereiste verzoek tot kosteloze rechtspleging, en dit des te meer wanneer de betrokkene, zoals in casu, wordt vastgehouden op strafrechtelijke grondslag en aldaar reeds wordt bijgestaan door een strafrechtadvocaat wiens optreden zich beperkt tot de strafuitvoeringsprocedure en die de migratierechtelijke belangen van de betrokkene niet behartigt, zodat de betrokkene bij de kennisgeving van een migratierechtelijke beslissing feitelijk zonder enige advocaat staat die zijn belangen op dat vlak behartigt, en die hij dan bovendien in allerijl zelf moet zien te vinden – hetzij rechtstreeks, hetzij nadat hij binnen de gevangenis een directielid of een griffiemedewerker heeft kunnen spreken, wat op zich reeds tijd kost – waarna deze laatste het Bureau voor Juridische Bijstand moet contacteren, dat op zijn beurt een advocaat moet aanstellen, die vervolgens nog de tijd moet krijgen om de gedetineerde vreemdeling te bezoeken, de zaak in staat te stellen en tijdig een verzoekschrift tot urgent beroep en nietigverklaring op te stellen – zodat, in dat licht, hetzij de termijn van vijf dagen te kort is, hetzij door de Staat geen afdoende maatregel wordt genomen om in de effectieve rechtsbijstand te voorzien die de toegang tot de rechter afdoende kan waarborgen;
2° in enige regeling die de vreemdeling, of zijn raadsman eenmaal aangesteld, toelaat om het administratief dossier waarop de bestreden beslissing steunt tijdig te verkrijgen — terwijl de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur de overheid zelf een termijn van dertig, in voorkomend geval vijfenveertig, dagen toekent om op een verzoek tot toegang tot bestuursdocumenten te antwoorden, een termijn die een veelvoud bedraagt van de termijn die aan de rechtzoekende zelf wordt opgelegd;

3° in enige verplichting om het formulier met de vermelding van de rechtsmiddelen, de termijn en de nadere regels ervan, standaard te vertalen of anderszins daadwerkelijk mee te delen in een taal die de betrokken vreemdeling begrijpt of redelijkerwijze geacht kan worden te begrijpen, zodat het recht op een daadwerkelijke, reële en nuttige toegang tot de rechter en het recht op een eerlijk proces voor deze bijzonder kwetsbare categorie van rechtzoekenden illusoir dreigt te worden, en dit in een aangelegenheid waarin, zoals in casu, tevens de door de artikelen 3 en 8 EVRM gewaarborgde rechten op het spel staan?"

De Raad wijst erop dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 reeds heeft geoordeeld dat het recht op toegang tot de rechter niet absoluut is en kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden die zijn gericht op een goede rechtsbedeling en het weren van risico's van rechtsonzekerheid en dat, rekening houdend met het spoedeisende karakter dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kenmerkt, de termijnen van tien respectievelijk vijf dagen niet als onredelijk kort kunnen worden aangemerkt. Het Grondwettelijk Hof achtte deze termijnen voldoende opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd. Deze redenering kan naar het oordeel van de Raad *mutatis mutantis* worden toegepast op de beroepstermijnen die gelden voor de urgente procedure, nu deze voor de thans bestreden beslissing dezelfde zijn.

Aangezien het Grondwettelijk Hof reeds uitspraak heeft gedaan op een vraag of een beroep met een identiek onderwerp als datgene dat voorligt, is de Raad overeenkomstig artikel 26, § 2, eerste lid, 2°, van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof niet gehouden het Grondwettelijk Hof te verzoeken op de door verzoeker voorgestelde prejudiciële vraag uitspraak te doen.

In navolging van verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het beroep wegens laattijdigheid niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op drieëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

De voorzitter,

D. DE BRUYN